

Arrest

nr. 208 010 van 22 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 2 februari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2017 werd ingediend door:

Naam: D. D. Voornamen: M. G.

Nationaliteit: Venezuela Geboortedatum: 27.01.1997

Geboorteplaats: Caracas Identificatienummer in het Rijksregister: 2 097012766683

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd: 3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 09.08.2017 gezinshereniging aan met haar tante, zijnde D. E. M. Y., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer 74.01.18 542-91.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- arbeidsovereenkomst dd. 01.07.2016 op naam van de referentiepersoon; bijlage dd. 01.03.2017; bijbehorende loonfiches voor de maanden januari - juni 2017; attesten Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie

- ongedateerde en niet-ondertekende verklaring op eer vanwege de referentiepersoon met betrekking tot de redenen waarom ze via derden geld zou overgemaakt hebben naar haar familie in Venezuela; rekeninguittreksels vanaf het rekeningnummer BE24 3631 3481 0438 dd. 22.02.2017, 20.04.2017, 02.05.2017, 05.05.2017, 26.05.2017, 13.06.2017, 21.06.2017, 26.06.2017 en 26.07.2017 met stortingen aan een derde, zijnde F. M. met de vermelding 'pago', 'familie afdracht aan M. D.' en 'remesa familiar para M. D.': er dient in eerste instantie vermeld te worden dat uit deze stukken niet afdoende blijkt dat deze sommen bestemd waren voor betrokkene. Voor deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dient opgemerkt te worden dat de geldstortingen dd. 26.05.2017, 13.06.2017, 21.06.2017, 26.06.2017 en 26.07.2017 dateren van na de aankomst van betrokkene in België (uit het administratieve dossier blijkt dat ze op 18.05.2017 aankwam in ons land); de overige stortingen zijn te beperkt. Het geheel van deze stukken kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attest OCMW Tielt dd. 24.08.2017 met vermelding van de naam van betrokkene, maar ook met vermelding van het Rijksregisternummer van de referentiepersoon; het is uit het voorgelegde document niet afdoende duidelijk op wie dit attest betrekking heeft.

- bewijs van woonst dd. 09.06.2017 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze tot het jaar 2005 in de Urbanisatie Antonio Pinto Salinas heeft gewoond op het adres Oosten Sector, blok 19, 4° verdieping, appartement A-5, parochie El Recreo, gemeente Libertador, Hoofdstedelijk District'; bewijs van woonst dd. 09.06.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze tot mei 2017 in de Urbanisatie Antonio Pinto Salinas heeft gewoond op het adres Oosten Sector, blok 19, 4C verdieping, appartement A-5, parochie El Recreo, gemeente Libertador, Hoofdstedelijk District': echter, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van

15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds zo'n 13 jaar geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.

- ongedateerde verklaring op eer, ontvangen op het notariskantoor van de gemeente Libertador dd. 16.10.2017, waarin betrokkene stelt dat ze op datum van haar verklaring niet over roerende of onroerende eigendommen beschikt; ongedateerde verklaring op eer, ontvangen op het notariskantoor van de gemeente Libertador dd. 16.10.2017, waarin betrokkene stelt dat ze op datum van haar verklaring niet over een woning beschikt: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen overige, officiële stukken ter staving van deze verklaringen werden voorgelegd, kunnen deze verklaringen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 09.08.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze direct voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging in het land van herkomst of origine deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon. Integendeel, betrokkene is sedert 18.09.2017 ononderbroken zelf tewerkgesteld, en beschikt bijgevolg zelf over een inkomen.

Het gegeven dat betrokkene sedert augustus 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de tante van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“

11.1.1. De verwerende partij meent dat de aanvraag tot gezinshereniging dient te worden geweigerd.

Art. 47/1. VW luidt als volgt:

[1 Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]1

Artikel 47/3 VW verduidelijkt als volgt:

Art. 47/3. [1 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.]1

.1.2. De verwerende partij voegt een voorwaarde toe aan de wet wanneer zij stelt :

“(…) op toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds zo'n 13 jaar geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.”

Als de wet duidelijk is, dan behoeft ze nochtans geen verdere interpretatie : interpretatio cessat in claris.

In de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt duidelijk dat de verwerende partij deze interpretatieregels – nochtans de belangrijkste wanneer men een juridische norm wenst te begrepen – volledig aan de kant schuift. Zij verdiept zich quasi tot in het oneindige in het maken van vergelijkingen en andere interpretatieregels, terwijl de wettelijke bepaling in casu op zich nochtans zeer duidelijk is en dus geen enkele bijkomende interpretatie behoeft.

Het gaat dan ook niet op, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen placht te doen, om zich op haar "ruime appreciatiebevoegdheid" te beroepen, maar hiermee eigenlijk op slinkse wijze voorwaarden aan de wet toe te voegen.

Nochtans is dat wel hetgeen de verwerende partij hier doet, ondanks het feit dat de wet zeer duidelijk is:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

Nergens bevat de wet een voorwaarde dat de verzoekende partij tevens in een ander EU-land met de referentiepersoon zou moeten hebben samengewoond alvorens het van artikel 47/1 VW toepassing kan laten maken, zoals de verwerende partij suggereert. Nergens bevat de wet enige tijdsbepaling over hoe lang een dergelijk gezin voorafgaand aan de aanvraag moet hebben bestaan (er staat niet "direct" voorafgaand aan de aanvraag in de wet, dat is een woordje dat door de verwerende partij werd toegevoegd).

Het komt dus niet aan de verwerende partij toe om zich thans te suggereren tegen een rechtsonderhorige dat de richtlijn niet volledig zou zijn omgezet.

Dat de verzoekende partij in het land van herkomst wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, wordt in casu niet betwist.

Bovendien maakte de referentiepersoon wel degelijk geld over naar het gezin van de verzoekende partij in Venezuela. Het is echter kennelijk onredelijk van de verwerende partij – in de mate dat deze bewijzen al zouden nodig zijn, quod certe non – te gaan eisen dat aan elk familielid persoonlijk geld wordt overgemaakt alvorens dit als bewijs zou kunnen dienen.

Dit klemmt des te meer omdat de verzoekende partij, geboren in 1997, in Venezuela nog afhankelijk was van haar ouders, die op hun beurt tevens afhankelijk waren van de referentiepersoon in België.

11.1.3. Ondergeschiedt, in het onmogelijke geval de Raad zou menen dat er wel nog verdere interpretatie nodig is, wenst verzoekende partij nog het volgende op te merken.

De doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG is inderdaad in gelegen om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken.

Dit betekent ook dat diens mogelijkheden voor de referentiepersoon om zich in een andere lidstaat te bevestigen niet mogen worden beïnvloed door belemmeringen inzake gezinshereniging.

Momenteel zijn deze regels in Europa nog zeer divergent.

Het zou aldus tegen de doelstelling van Richtlijn 2004/38/EG indruisen, mocht de Spaanse referentiepersoon in casu gedwongen worden naar een andere EU-lidstaat te verhuizen, louter en alleen omdat de regels inzake gezinshereniging daar wel toelaten dat de verzoekende partij haar kan vervoegen.

In de redenering van de verwerende partij zou de Unieburger evenmin kunnen zorgen voor een familielid dat plots ziek wordt en zijn strikte verzorging behoeft, louter en alleen omdat die verzorging nog niet nodig was toen hij het ander EU-land verliet (cf. artikel 47/1, 3° VW). Dit klemmt overduidelijk en toont aan dat de redenering van de verwerende partij, volgens hetwelk de situatie reeds moest bestaan in het ander EU-land, duidelijk niet opgaat.

Zo stelde de Raad nog in het kader van gezinshereniging door een ascendent met een Unieburger (cf. RvV nr. 195 293 van 22 november 2017):

"..."

Ook daar werd evenmin gesteld dat de gezinshereniging reeds moest hebben plaatsgevonden alvorens de Unieburger zich naar België kwam.

Aldus schendt bovenstaande motivering manifest artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel dat de wet nergens een voorwaarde bevat dat de verzoekende partij tevens in een ander EU-land met de referentiepersoon zou moeten hebben samengewoond alvorens het van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet toepassing kan laten maken, zoals de verwerende partij suggereert. Nergens bevat de wet volgens de verzoekende partij enige tijdsbepaling over hoe lang een gezin voorafgaand aan de aanvraag moet hebben bestaan. Zo bepaalt de wet niet dat er onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag een gezin moest bestaan. Het komt volgens de verzoekende partij niet aan de verwerende partij toe om nu te suggereren dat de richtlijn niet volledig zou zijn omgezet. De verzoekende partij stelt verder dat zij in het land van herkomst wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, en dat dit niet wordt betwist. Bovendien maakte de referentiepersoon volgens de verzoekende partij wel degelijk geld over naar haar gezin in Venezuela. Het is volgens de verzoekende partij echter kennelijk onredelijk van de verwerende partij te eisen dat aan elk familielid persoonlijk geld wordt overgemaakt alvorens dit als bewijs zou kunnen dienen. Dit klemt volgens de verzoekende partij des te meer omdat de verzoekende partij, geboren in 1997, in Venezuela nog afhankelijk was van haar ouders, die op hun beurt tevens afhankelijk waren van de referentiepersoon in België. Het zou volgens de verzoekende partij tegen de doelstelling van Richtlijn 2004/38/EG indruisen, mocht de Spaanse referentiepersoon in casu gedwongen worden naar een andere EU-lidstaat te verhuizen, louter en alleen omdat de regels inzake gezinshereniging daar wel toelaten dat de verzoekende partij haar kan vervoegen. De verzoekende partij stelt dat zij aantoonde dat de redenering van de verwerende partij, volgens welke de situatie reeds moest bestaan in het ander EU-land, duidelijk niet opgaat.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing nergens stelt dat de gezinssituatie reeds moest bestaan in een ander EU-land, noch dat de verzoekende partij tevens in een ander EU-land met de referentiepersoon zou moeten hebben samengewoond alvorens het van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet toepassing kan laten maken, zoals de verzoekende partij insinueert. Dit onderdeel van het enig middel mist feitelijke grondslag.

Verder insinueert de verzoekende partij dat de verzoekende partij niet zou betwisten dat zij in het land van herkomst wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Dit klopt echter evenmin. Dit argument mist dan ook feitelijke grondslag.

Het determinerend motief van de bestreden beslissing luidt immers als volgt:

“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De verzoekende partij wordt zo een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *“ander familielid”* van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt vast dat de verzoekende partij verschillende

documenten heeft voorgelegd, waarop telkens kort wordt ingegaan. Hij oordeelt dat deze documenten, in hun geheel genomen, niet kunnen volstaan om het bewijs te leveren dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie of ten laste was van deze laatste.

In casu rijst de vraag hoe het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dient te worden begrepen.

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38). (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman):

Van belang is te wijzen op de volgende paragrafen van het voormelde arrest Rahman:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop

gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Voorts blijkt uit het arrest Rahman dat de lidstaten, om tegemoet te komen aan de verplichting om personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid aantonen met de Unieburger gunstiger te behandelen, volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in de richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden “overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord “vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 22-24).

Tevens wordt in het arrest Rahman benadrukt dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, teneinde te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, § 38).

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie*” aan te tonen en dit omwille van “*bijzondere feitelijke omstandigheden*”, zoals onder meer “*financiële afhankelijkheid*” en “*het behoren tot het huishouden*”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. In andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Zoals reeds werd opgemerkt, vormt artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn en vereist deze bepaling een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het betrokken familielid van de Unieburger.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat, om de toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat, en dat, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene kennelijk reeds zo'n 13 jaar geen deel meer uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, niet kan gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij niet betwist dat uit de bewijzen van overschrijving die zij heeft neergelegd bij het bestuur niet blijkt dat die specifiek voor haar bedoeld waren. De

verzoekende partij betwist echter evenmin het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat “de geldstortingen dd. 26.05.2017, 13.06.2017, 21.06.2017, 26.06.2017 en 26.07.2017 dateren van na de aankomst van betrokkene in België (uit het administratieve dossier blijkt dat ze op 18.05.2017 aankwam in ons land); de overige stortingen zijn te beperkt”. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij sinds 18 mei 2017 in België is en de Raad acht voormeld motief dan ook niet kennelijk onredelijk. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU